

Besvarelse

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

For nogle år siden udgav Louisianas skaber, Knud W. Jensen, en bog med titlen »De glade givere«. I denne bog skildrede han en række af de markante private kunstsamlere, der ligesom ham selv på meget generøs vis havde givet et interesseret publikum adgang til de kunstværker, de havde indsamlet.

Knud W. Jensen skønnede, at ca. 90 pct. af de danske museers samlede bestand af kunstværker er donationer fra kongehuset, fra samlere, fra kunstnere og deres familie, i meget stort omfang fra Ny Carlsberg Fonden og i de sidste årtier også fra andre fonde.

Jeg synes derfor, at det er et meget godt udgangspunkt for dagens debat at have en stor taknemlighed over for de glade givere og en stor respekt for den lange tradition i vort land for et samspil mellem den offentlige drift af en lang række kulturinstitutioner og den private indsats for en berigelse både med samlinger og med bygninger, som offentligheden har adgang til.

Kl. 10.10

Lad mig herefter komme med en klar, entydig politisk melding: Denne regering ser overordentlig positivt på et styrket samarbejde mellem fonde, kulturlivet og erhvervslivet.

I regeringsgrundlaget har vi sat fokus på kultur og erhverv, og vi har taget en række konkrete initiativer for at styrke samarbejdet, fordi vi ser nogle store fordele i det for alle parter. Et større samspil mellem kulturens og markedets dynamik kan fremme en professionel produktion og formidling til gavn for både kunstnere, publikum, danske virksomheder og dansk kultureksport.

Regeringen ser også positivt på, at private fonde, vor tids mæcener, vælger at donere store beløb til kunsten og kulturlivet, hvilket der set i et lidt længere historisk perspektiv som sagt ikke er noget nyt i. Det nye er vel rettere, at staten på et tidspunkt gik ind og i betydeligt omfang overtog de private mæceners rolle i kunsten og kulturlivet. Et tæt samspil mellem erhvervslivet og kunsten og kulturlivet et altså ikke noget nyt fænomen, tværtimod. Men der er på mange områder i dag behov for at styrke samspillet og sikre, at kulturlivet i højere grad indgår som en integreret del af samfundslivet.

Hvis vi retter blikket mod udlandet, ser vi i dag mange steder et tæt og dynamisk samspil mellem kultur og erhverv. Sådan bør det også

være i Danmark. Når det er sagt, er det også klart, at det som i så mange andre af livets forhold handler om at finde den rigtige balance. Kunsten og kulturlivet spænder bredt, og de berørte aktører inden for de mange vidt forskellige områder gør sig overvejelser om, hvor tæt et samarbejde med private virksomheder eller fonde, man ønsker, og hvilke gensidige forpligtelser et samarbejde skal indebære. For det er naturligvis vigtigt, at aftaler indgås med åbne øjne.

Derfor er det også udmærket, at vi får en debat om virksomheders og fondes indflydelse på kulturlivet og vice versa, så vi måske kan opnå en fælles forståelse for, hvor der kan være behov for at være opmærksom på særlige behov eller behov for at høre flere erfaringer.

Jeg har ofte hørt, at virksomheders kommercielle interesser skulle være i modstrid med kunstneriske og kulturelle interesser, og at kulturlivet derfor skal tage sig i agt for et samarbejde, fordi virksomhedernes indflydelse bliver for dominerende. Jeg deler bestemt ikke det synspunkt.

Mange eksempler viser, at virksomhederne og fondene ikke ønsker at skubbe til de kunstneriske eller kulturfaglige beslutninger. De søger snarere inspirationen, nytænkningen og provokationen i kulturlivet, eller de søger at sammenkæde deres virksomhed med en bestemt kulturinstitutionens image. De ønsker med andre ord at samarbejde, fordi de gerne vil associeres med nogle af de værdier, som kulturinstitutionen står for, og de værdier kunne netop blive forfladiget, hvis virksomheden f.eks. i sponsorsituationer gik ind og dikterede det kunstneriske indhold. Parterne ved så udmærket godt, hvad de hver især er gode til.

For virksomhederne er kunstneriske og kreative talenter et afgørende konkurrenceparameter, når man skal klare sig på det internationale marked. Kulturlivet kan fra virksomhederne få ny inspiration, nye scener at udfolde sig på og øget økonomisk råderum. Samspillet kan tage mange former, og både store og mindre virksomheder og kulturinstitutioner kan få en masse ud af at samarbejde, også om andet end traditionelle sponsoraftaler.

Inden for kunstområdet har regeringen gennemført en udvidet mulighed for erhvervslivets afskrivning af indkøb af billedkunst. Der skal være tale om førstegangssalg, således at det sikres, at det er de nulevende kunstnere, der tilgodeses gennem ordningen. I disse tilfælde har virksomhederne naturligvis en direkte indfly-